ரக்ஷணார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளினு னென்னவுமாம். [நாராயணனே] - இப்படி ஸர்வகாலமும் ஒருபடிப்பட அநுக்ரஹஶீலனுகைக்கு அடியான ப்ராப்தி சொல்லுகிறது. [உன்னாகமுற்றும் அகத்தடக்கி] - ஆகம் - உடம்பு. உன்திருமேனிக்கு வேண்டும் சாந்து பூமாலை பரிவட்டம் ஆபரணங்கள் இவையெல்லாம்; அகத்தடக்கி - என்னுள்ளே யுண்டாம்படி பண்ணி. இதிறே ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம். இப்படிச்செய்தத்தால் நிர்த்துஃகரானார் ஆர்? என்னில்,—அவனுயிற்று. [ஆவியல்லல்மாய்த்ததே] - உன்திருவுள்ளத்திலுண்டான அல்லல் ஒருபடி நசிக்கப்பெற்றதே. இத்தலையை ஒருபடி கரைமரஞ்சேர்த்து நீ க்ருதக்ருத்யனானாயே! அன்றிக்கே, என் ஆவியானது நிர்த்துஃகமாயிற்று என்னுமாம். அதவா, ஏகமூர்த்தி யென்று - பரத்வத்தைச் சொல்லி, இருமூர்த்தி யென்று-வ்யூஹத்தைச் சொல்லி வாஸுதேவஸங்கர்ஷணர்களை நினைத்து, மூன்றுமூர்த்தி யென்று - ப்ரத்யும்நரைச் சொல்லிற்றாய், பலமூர்த்தி யென்று - விபவங்களைச் சொல்லிற்றாய், ஐந்துபூதமா யிரண்டுசுடரா யென்று - இன்னார் ஸ்ருஷ்டிக்குக்கடவர், இன்னார் பாலநத்துக்குக் கடவர் என்கிறபடியாலே சொல்லுகிறதென்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு. (ரு)

நான்காம்பாட்டு.

மாய்த்தலெண்ணி வாய்முலைதந்த மாயப்பேயுயிர்
மாய்த்த ஆயமாயனே! வாமனனே! மாதவா!
பூத்தண்மாலைகொண்டு உன்னைப்போதால்வணங்கேனேலும் நின்
பூத்தண்மாலைநெடுமுடிக்குப் புனையும்கண்ணிஎனதுயிரே.

ஈ.—(மாய்த்தல்.) ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநஸ்வபாவனாய், ஆஶ்ரிதஸமீஹிதப்ரதனாய், ஶ்ரிய:பதியாயிருந்த உன்னை ப்ராப்தகாலங்களிலே பூத்தண்மாலைகொண்டு வணங்காதிருக்கச் செய்தேயும், உன்னுடைய பூத்தண்மாலை நெடுமுடிக்கு என்னுடைய ஆத்மாவே புனையுங் கண்ணியாயிற்று என்கிறார்.

ஸ்ருஷ்டியை எதுக்காகச் சொல்லுகிறது? என்ன, ‘இதிறே’ இத்யாதி. அதாவது-இப்படி விநியோகங்கொள் ளுகையே ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநமென்று தோன்றுகைக்காக அருளிச்செய்தாரென்றபடி. இதிறே - இப்படிவிநியோகிக்கப்படுகையிறே. ‘ஆவியல்லல்’ இத்யாதிக்கு அவதாரிகை - ‘இப்படி’ இத்யாதி. ‘அகத் தடக்கி’ என்ற அவன் அவ்யவஹிதோக்த ப்ரஸ்துதனானையாலே அருளிச்செய்கிறார் - ‘உன்திருவுள்ளத்தில்’ இத்யாதி. ‘அகத்தடக்கி’ என்றதோடே கூட்டி ஸாதும் - ‘இத்தலையை’ இத்யாதி. ‘அன்றிக்கே’ இத்யாதி - இன்னாரவியென்னாதே, ஸாமாந்யேந ‘ஆவி’ என்கையாலே - ‘என்னாவியானது நிர்த்துஃகமாயிற்று என்று மாம்’ என்றபடி. முந்தின அர்த்தத்திலே, ‘மாய்த்ததே’ என்ற ஏகாரம் - ஸ்வார்த்திலேயாய், க்ருதார்த்தனா னேயே யென்றபடி. ‘அதவா’, இத்யாதி - ஏகமூர்த்தி-பரவாஸுதேவர்; இருமூர்த்தி - வ்யூஹவாஸுதேவரும், ஸங்கர்ஷணரும்; மூன்றுமூர்த்தியென்று - மூன்றாம்மூர்த்தியென்றாய், ப்ரத்யும்நரைச் சொல்லுகிறது; ‘ஐந்துபூதமாய்’ இத்யாதியாலே - ப்ரத்யும்நக்ருத்யமான ஸ்ருஷ்டியையும், ‘நாகமேறி’ இத்யாதியாலே - அநி ருத்தரையும் தத்க்ருத்யமான பாலநத்தையும் சொல்லுகிறது; ஸங்கர்ஷணக்ருத்யமான ஸம்ஹாரமும், ஸ்ருஷ்டி அப்யயபூர்விகையாகையாலே ஸ்ருஷ்டிசொன்னபோதே அர்த்தாத்ஸித்தம். ‘கடவர்’ என்கிறபடி யாலே சொல்லுகிறது-வ்யூஹங்களைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. ‘நிர்வஹிப்பாருமுண்டு’என்றது - இது ஸ்வா ரஸிகமன்றென்றபடி. இன்னார் ஸ்ருஷ்டிக்குக் கடவரென்றவிடத்திலே - “ஷாட்குண்யாத் வாஸுதேவ: பரஇதிஸபவாந்” இத்யாதி ஶ்லோகம் அநுஸந்தேயம். (௩)

திருவாய்மொழி ச·ப·ந-தி கோவைவாயாள்.

ஒ—நாலாம்பாட்டில், பூதநாஸ்தந்யபாநாதி வ்யாபாரங்களா லுள்ள ஆயாஸத்துக்கும் ஸ்ரிய:பதியான உன்னுடைய ஸௌகுமார்யத்துக்கும் ஈடான ஸிஸிரோபசாரத்துக்கும் என்னுடைய ப்ராணன் ஆய்விட்டதே! என்று ப்ரீதராகிறார்

[பூத்தண்மாலை என்று தொடங்கி.] - குளிர்ந்த பூமாலையைக்கொண்டு ப்ராப்தகாலத்திலே வந்து ஸந்நிஹிதனுப், பரிசர்யை பண்ணப்பெற்றிலேனேயாகிலும் குளிர்ந்ததிருமாலையாலல்லது செல்லாத உன் திருமுடிக்குச் சாத்தும் திருமாலை என்னுடைய ப்ராணனாய்விட்டதே!

ப.—அநந்தரம், அநுகூலஶத்ருவான பூதனையை நிரஸித்து என்னை அநந்யார்ஹமாக்கிக்கொண்ட ஸ்ரிய:பதியான உனக்கு என்ப்ராணன் திருமுடிக்கு விஶேஷாலங்காரமாவதே! என்கிறார்.

(ச) மாய்த்தல் - முடிப்பதாக, எண்ணி - நினைத்து, வாய்-திருப்பவளத்திலே, முலைதந்த-முலையை வைத்த, மாயம் - (அநுகூலமான) மாத்ருவேஷபரிக்ரஹத்தையுடைய, பேய் - வஞ்சப்பேயினுடைய, உயிர் - ப்ராணனை, மாய்த்த - முடித்துவிட்ட, ஆயன் - கோபாலபாலகத்வத்தில் புரையற்ற, மாயனே - ஆஶ்சர்யபூதனே! வாமனனே-(இந்த அபதாநத்தாலே "ஸர்வஸ்யைவ ஜகத: ஸ்வாமீ" என்று ஜகத்தை அநந்யார்ஹமாக்கும் ஸ்வாமித்வத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கிற) வாமநாவதாரத்தையும் ஸபலமாக்கி, மாதவா - (ஸ்வாபாவிகமான) ஸ்ரிய:பதித்வத்தையும் நிலைநிறுத்தினவனே! உன்னை - (இப்படி அநுகூலஶத்ருநிரஸகனான) உன்னை, பூ-விலக்ஷணபுஷ்பயுக்தமாய், தண் - குளிர்ந்த, மாலைகொண்டு - மாலைகளைக் கொண்டு, போது - அவஸ்தாநுரூபமாக, வணங்கேனேலும் - ஆராதிக்கப்பெற்றிலேனேயாகிலும், நின் - உன்னுடைய, பூ-புஷ்பமயமாய், தண் - செவ்வியையுடைத்தான, மாலை - மாலையாலே அலங்க்ருதமாய், நெடு - (ஆதிராஜ்யஸூசகமான) ஒக்கத்தையுடைய, முடிக்கு-திருமுடிக்கு, புனையும் - அலங்காரமாகச் சாத்தும், கண்ணி - மாலை, எனது உயிரே - என்னுடைய ப்ராணனாவதே!

இ.—நாலாம்பாட்டில், பூதநாதிகளுடைய நிரஸநஸமயத்தில் ஶ்ரமம் தீர ஸிஸிரோபசாரம்பண்ணப் பெற்றிலேனேயாகிலும் ஸிஸிரோபசாரத்தாலல்லது செல்லாத ஸௌகுமார்யமான திருமேனிக்கு ஸிஸிரோபசாரம் என்ப்ராணனாய்விடுவதே! என்கிறார்.

[மாய்த்தலெண்ணி] - ஜகதுபஸம்ஹாரம் பண்ணவாயிற்றுக் கோலி வந்தது; ப்ரகாரியை நலிந்தால் ப்ரகாரவஸ்துவுக்கு ஸ்திதி யுண்டோ? உயிர்நிலையிலே நலிந்தால் அவயவந்தோறும் நலியவேண்டாவிறே. "ஸர்வாநுஹநநம் நவஸம்ஶய:" என்றாரிறே மஹாராஜர். [வாய் முலை தந்த]-ஆழ்வார் தம்திருப்பவளத்திலே, முலைதந்தாற்போலே யிருக்கையாலே 'தந்த' என்கிறார். தருகையும் கொடுக்கையும் பர்யாயமாய், கொடுத்த வென்றுமாம். [மாயப்பேய்] - ஜந்மத்தால் வந்த அறிவுகேட்டுக்கும் மேலே வஞ்சநபரையாய் வந்தாள்; அதாவது-பேயாய்த்தோற்றாதே தாயாய்த் தோற்றினபடி [உயிர்மாய்த்த]-ஜகதுபஸம்ஹாரத்தைக் கோலிவர அத்தை ஒரு வ்யக்தியிலே பர்யவஸிப்பித்தான். இவன் பிள்ளையாயே முலையுண்டான், அஸுரர்க்கத்துக்கு நஞ்சாமவனுகிற வஸ்துஸ்வபாவத்தாலே முடிந்த இத்தனை. [ஆய மாயனே] - ஆஶ்சர்யஶக்தியுக்தனான ஆயனே! [வாமனனே] - பூதநாஸ்தந்யபாநத்துக்கு ப்ரத்யக்ஷதமாகத் தன் முலையில் அம்ருதத்தைக் கொடுக்கைக்கு ஒருதாய் உண்டாயிற்று; அதுவுமில்லையே இவ்வவதாரத்துக்கு; மாதாபிதாக்கள் தபஸ்ஸிலே அந்யபரர்; பிறந்தவன்றே அஸுரர்களிருந்தவிடத்தே சென்று கிட்டினன் ; அவ்வவஸ்தையிலும் உதவப்பெற்றிலேன். [மாதவா] - இருவருஞ்சேர இருந்தால், 'இச்சேர்த்திக்கு என்வருகிறதோ!' என்று மங்களாஶாஸநம் பண்ணவேண்டி

யாயிற்று இருப்பது. "வடிவாய்நின்வலமார்பினில்வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு" என்னக்கடவதிறே. [பூத்தண்மாலை] - குளிர்ந்த பூமாலையைக்கொண்டு பூதனை வந்துகிட்டினபோதாதல், அஸுரர்களிருந்த இடத்தே தான் சென்றபோதாதல், பிராட்டியும் தானுமாயிருந்த போதாதல் அவ்வவகாலங்களிலே வணங்கேனேலும்; திருவடிகளிலே விழுந்து ஶிரோபசாரம் பண்ணப்பெற்றிலேனேயாகிலும். [பூத்தண்மாலை நெடுமுடிக்கு] - குளிர்ந்த பூமாலையோடே நித்யஸித்தமாய்ச் செல்லுகிற உன்னுடைய திருவபிஷேகத்துக்கு ஆதரித்துச் சாத்தும் மாலை என் ப்ராணனுவதே! ப்ராணன் - ஸத்தை.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. பூதநாதிகளுடைய நிரஸநஸமயத்தில் ஶ்ரமங்தீர ஶிரோபசாரம் பண்ணப்பெற்றிலேனேயாகிலும் ஶிரோபசாரத்தாலல்லது செல்லாத உன் ஸுகுமாரமான திருமேனிக்குச் சாத்தும் மாலை என்ஸத்தையேயாய்விடுவதே! என்கிறார்.

[மாய்த்தலெண்ணி]-அவள்கோலிவந்தபடி அவஶ்யம் சிலர்பரியவேண்டும்படியாயிற்று. இன்னாரை மாய்த்தலெண்ணி யென்னாமையாலே - ஜகதுபஸம்ஹரணம்பண்ணக்கீடர் இவள் கோலிவந்தது என்கிறார்; ஶரீரியைநலிந்தால் ஶரீரம் தன்னடையே நசிக்குமிறே; உயிரிலே நலிந்தால் அவயவந்தோறும் தனித்து நலியவேண்டாவிறே; உலகங்கட்கெல்லாம் ஒருயிரிறே. "அஸ்மாந் ஹந்தும் நஸம்ஶய:" (அஸ்மாந்ஹந்தும்நஸம்ஶய:) என்றாரிறே மஹாராஜர். [வாய்முலைதந்த] - அவன் திருப்பவளத்திலே நஞ்சைக்கொடுத்தது தம்முடைய திருப்பவளத்திலே நஞ்சைக் கொடுத்தாற்போலே யிருக்கையாலே - 'தந்த' என்கிறாராதல்; அன்றிக்கே, தருகையும், கொடுக்கையும் - பர்யாயமாய், கொடுத்த என்னும் பொருள்பெற்றுக்கிடக்கிற தாகவுமாம். [மாயப்பேய்]-ஜந்மத்தால்வந்த அறிவுகேட்டுக்குமேலே, வஞ்சநபரையாயும் வந்தாள். அதாவது - பேயாய் வருகை யன்றிக்கே, தாயாய்வருகை. "தாயாய்வந்தபேய்" என்னக்கடவதிறே. [உயிர்மாய்த்த] - அவள் கோலிவந்ததுதன்னை அவள்தன்னோடே போக்கினபடி. [ஆய மாயனே] - ஆஶ்சர்யஶக்தியுக்தனான ஆயனே! இவனும் பிள்ளையாயே முலையுண்டான், அவளும் தாயாய்

நாலாம்பாட்டு - 'மாய்த்தல்' இத்யாதி. "போதால் வணங்கேனேலும் - புனையுங்கண்ணி எனதுயிர்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'பூதநாதி' இத்யாதி. ஆக்ஷிப்தத்தால் - பலிசக்ரவர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. 'எனதுயிர்' என்கையாலே, 'என்ஸத்தையேயாய்' என்றது.

'மாய்த்தலெண்ணி' என்கிறவருடைய ஹார்த்தபாவம் - 'அவள்கோலி' இத்யாதி. க்ருஷ்ணனை யென்னாமல், ஸாமாந்யேந 'மாய்த்தலெண்ணி' என்றதுக்கு பாவம் - 'இன்னாரை' இத்யாதி. க்ருஷ்ணனை நலிந்தால் ஜகதுபஸம்ஹாரமாமோ? என்ன, இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார், 'சரீரியை' இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அவன்தானுயிரோ? என்ன, 'உலகங்கட்கு' இத்யாதி. உயிர் - ப்ராணன். அவனை முடிக்கவந்தது தம்மை முடிக்கவந்ததாகத் திருவுள்ளம்பற்றி 'மாய்த்த லெண்ணி' என்றாராகவுமாமென்று விவக்ஷித்து அதுக்கு ப்ரமாணம் - 'அஸ்மாந்' இத்யாதி. "வநஷவஸவஹுராயமேவொவெதவஶதவஹி வஹராக்ஷஸெஸ: । ராக்ஷஸொஹெஶ்திவஶ்யவிஸாந ஹந்தும்நஸம்ஶய:" இதி விபீஷணம் த்ருஷ்ட்வா ஸுக்ரீவ:. கொடுத்த என்னாதே, 'தந்த' என்றதுக்கு இரண்டுவகையாக பாவம் - 'அவன் திருப்பவளத்தில்' இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. 'பேய்' என்னாதே, 'மாயப்பேய்' என்றதுக்கு பாவம் - 'ஜந்மத்தால்' இத்யாதி. மாயந்தான் இன்னதென்கிறார் - 'அதாவது' இத்யாதி. தாயாய்வந்ததுக்கு ப்ரமாணம் - 'தாயாய்' இத்யாதி. திருமொழி முதற்பத்து ஐந்தாந்திருமொழி ஆறும்பாட்டு. "தாயாய்வந்தபேயுயிரும் தயிரும்இழுதுமுடனுண்டவாயான்"-தாய்வடிவுகொண்டுவந்த பூதனையுடைய உயிரையும் யசோதைப்பிராட்டியினுடைய தயிரையும் வெண்ணெயையும் ஒக்க அமுதுசெய்த திருப்பவளத்தையுடையவனென்று பாசுரத்துக்கு அர்த்தம். 'மாய்த்தலெண்ணி' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அர்த்தம் - 'அவள்' இத்யாதி. "மாயனை-ஆயனே" இத்யந்வய:. மாயன்-ஆஶ்சர்யஶக்தியுக்தன். ஆயனாயிருக்கச்செய்தே ஆஶ்சர்யஶக்தி எது? என்ன, 'இவனும்' இத்யாதி. ஆனால் முடியும்படி எப்படி? என்ன, 'வஸ்துஸ்வபாவ' இத்யாதி. ஆயன் மாயனாகை

முலைகொடுத்தாள்; வஸ்துஸ்வபாவத்தாலே முடிந்த இத்தனை. [வாமனனே] - அந்த அவதாரத்தில், பூதனை முலைகொடுத்தால் அதுக்கு ப்ரத்யௌஷதமாக முலைகொடுக்கைக்கு ஒரு தாயாகிலும் உண்டிறே அங்கு. "வெங்கொங்கையுண்டானைமீட்டாய்ச்சியூட்டுவான், தன்கொங் கைவாய்வைத்தாள்சார்ந்து" என்றும், "பேய்ச்சிபாலுண்டபெருமானைப் பேர்ந்தெடுத்து, ஆய்ச்சி முலைகொடுத்தாளஞ்சாதே". என்றும். அதுவுமின்றிக்கே, இவனைப் பெற்றிட்டுவைத்துத் தாயும் தமப்பனும் தபஸ்ஸிலே அந்யபரராக, ஆஸ்ரப்ரக்ருதிகளிருந்தவிடத்தே தானே போய்க் கிட்டும்படியாயிறே இருப்பது. அவர்கள் தான் இருந்தவிடத்தே வந்துகிட்டினாற்போலேயன்றிறே தான் எதிரிகளிருந்தவிடத்தே சென்று கிட்டுமது; மிகவும் வயிறெரித்தலுக்கு உடலாயிருக்குமிறே. அத்தையிறே "சீராற்பிறந்துசிறப்பால்வளராது, பேர்வாமனாகாக்கால்-பேராளா" என்று வயிறுபிடித்தது. [மாதவா] - 'தீநாள் திருவுடையார்க்கில்லை' என்கிறபடியே, இவ்வபாயங்களில் இவன் தப்பிற்று அவள்நெஞ்சோடே கடாக்ஷிக்கையிறே. ஓரபாயமுமில்லையேயாகிலும் பெரியபிராட்டியாரும் அவனுமான சேர்த்திக்கு மங்களாஶாஸநம்பண்ணுவார் தேட்டமாயிருக்குமிறே; "வடிவாய்நின் வலமார்பினில்வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு" என்றுநின்றார்களிறே பரிவர். [பூத்தண் மாலைகொண்டு]- குளிர்த்தியையுடைத்தான பூமாலையைக்கொண்டு. பூதநாதிகள் வந்துகிட்டின அவ்வவகாலங்களிலே திருவடிகளிலே வந்துவிழுந்து ஶிஶிரோபசாரம்பண்ணப் பெற்றிலேனேயாகிலும். [நின்பூத்தண்மாலைநெடுமுடிக்கு] - உன்னுடைய குளிர்ந்தபூமாலையாலல்லது செல்லாதபடியாய் ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகத்துக்கு விரும்பிச்சாத்தும் மாலை, என்பரானன் - என்லத்தையாய்விட்டது. (௪)

யாலே யென்றபடி. வாமனனே யென்றது-அதிலும் இதுபரியவேண்டுகையாலே என்கிறார்; 'அந்த அவதாரத்
தில்' இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - 'வெங்கொங்கை' இத்யாதி. பூதனையுடைய வெவ்விய
முலையை அமுதுசெய்தவனை அவள்பக்கல்நின்றும் மீட்டு யசோதைப்பிராட்டி புஜிப்பிக்கைக்காகப் பின்னை
யிருந்தவிடத்தனவும் சென்றுகிட்டித் தன்னுடையமுலையை அவன்திருப்பவளத்திலே கொடுத்தாளென்ற
படி. ஊட்டுவான் - புஜிப்பிக்கைக்காக. சார்ந்து - சேர்ந்து, சென்றுகிட்டி. மூன்றாந்திருவந்தாதி எழுபத்து
நாலாம்பாட்டு - "நலமே வலிதுகொல்" இத்யாதி. 'பேய்ச்சிபாலுண்ட' இத்யாதி - பூதனையுடைய முலைப்
பாலையுண்ட உபகாரகனைத் தானின்றவிடத்தில்நின்றும் பேர்த்துவந்து கிட்டியெடுத்து யசோதைப்
பிராட்டி பயப்படாதே முலைகொடுத்தாளென்று பாசுரத்துக்கு அர்த்தம். மூன்றாந்திருவந்தாதி இருபத்தொன்
பதாம்பாட்டு. தானே போய்க் கிட்டுமது பயஹேதுவோ? என்ன, 'அவர்கள்' இத்யாதி. அப்படி வயிறெரிந்
தாருண்டோ? என்ன, 'அத்தையிறே' இத்யாதி. அத்தையிறே - அத்தைப்பற்றவிறே. அதாவது-இவன்
பிறந்தபோதே மாதாபிதாக்கள் இவனைவிட்டுப் போனத்தைப்பற்றவிறே யென்றபடி. பெரியதிருவந்தாதி பதி
னொரும்பாட்டு-"சீரால்"இத்யாதி. சக்ரவர்த்திதிருமகனைப்போலே சீர்மையோடே பிறந்து உபலாலநத்தோடே
வளராதே, பேரும் "ஶ்ரிய:பதி" என்றாற்போலன்றிக்கே சிறுமைக்குவாசகமான 'வாமநன்' என்னும் திரு
நாமத்தையுடையையாகா தொழிந்தால், ஜகத்ரக்ஷணத்திலே நிரவதிகவ்யாமோஹத்தையுடையவனே! இத்யர்த்
த:. வாமன் - வாமநன். ஆகாக்கால் - ஆகாதொழிந்தால். திருவுடையார்க்குத் தீநாளில்லை யென்றபடி - திரு
வுடையார் - ஶ்ரீமான்கள். தீநாள் - பொல்லாநாள்; கெடுநாளென்றபடி. நெஞ்சோடே என்றது - சாடு.
நெஞ்சோடே - திருமார்பிலேயிருந்தென்று ஸ்வபாவார்த்தம்; சாடுக்கு - ஸஹ்ருதயமாக வென்றபடி. "மா
தவா - பூத்தண்மாலைகொண்டு உன்னைப் போதால்வணங்கேனேலும்" என்று மேலேகூட்டித் தாத்பர்யார்
த்தம் - 'ஓரபாயமும்' இத்யாதி. அபாயம்இல்லாவிடிலும் அதிசங்கையாலே மங்களாஶாஸநம்பண்ணினா
பேருண்டோ? என்ன, 'வடிவாய்' இத்யாதி. திருப்பல்லாண்டு. உனக்குநிறமாய்-தேஜஸ்கரையாய், உன்வல
மார்பிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பெரியபிராட்டியாரும் நித்யஶ்ரீயாய்ச்செல்லவேணு மென்றபடி. வடிவு-
நிறமும், அழகும். பூத்தண்மாலை - "தண்-பூமாலை" இத்யந்வய:. மேலும், இப்படியே அந்வயிப்பது. நெடு
முடி - நீண்ட திருவபிஷேகம். 'மாதவா' என்றதின் மூர்த்தின அர்த்தமான 'தீநாள்' இத்யாதி வாக்யத்திலே-
"ஆஸந்நமபஸ்மார்த்தா ... ... தநாஸி விவேகாரணம் ... ... காநாரமி
ஜ்ஜ ... ... " என்கிற ஶ்லோகம் அநு
ஸந்தேயம். க்ரமேண அந்வய:. (௪)